

OPINIONS

Nº 125 - any 2021

La Sra. Teodorica

És petitona, una mica grassoneta, amb ulls grisos i una cara que irradia dolçor. La vaig conèixer un dia anant en autobús i entaulàrem un brevíssim diàleg en el qual em digué que vivia sola i que, com a distracció, agafa autobusos per passejar-se per la ciutat. De seguida em vaig adonar que tenia ganes de parlar i, en veure que s'atansava la parada del meu destí, li vaig proposar intercanviar els nostres números de telèfon per veure'ns un dia i seguir conversant. Amb joia, hi va accedir.

Passats uns dies li vaig trucar per saber com estava, em respongué que bé i que li agradaria molt que anés a casa seva per parlar una estona.

Vam quedar d'acord en el dia i l'hora i, en arribar al lloc on ella vivia, em rebé amb una forta abraçada que vaig correspondre amb la mateixa intensitat. Passàrem a una saleta on ens vam acomodar i, en seure, li vaig preguntar si estava d'acord que gravés la nostra conversa doncs segurament la faria servir en un dels escrits que tinc per costum realitzar. Amb un somriure i dient-me que la tutelés, em va donar la seva conformitat.

Tenia preparat un àlbum amb fotos que ens vàrem posar a mirar. La primera ocupava tota la pàgina i era dels seus pares el dia del seu casament. Ell dret, ben plantat i ben mudat i ella, asseguda en una cadira, vestida de negre, amb mantellina al cap i un ram a les mans. Les altres, eren d'aniversaris i reunions familiars.

A mesura que les anàvem mirant li vaig preguntar com és que li havien posat un nom tan estrany i, ella em respongué que: *va ser la padrina de bateig per seguir una tradició que començà quan un dels seus avantpassats, que admirava per la seva prestància i la seva bravesa a un rei espanyol del segle V aC. que s'anomenava Teodorico, va decidir que, tots els hereus i pubilles de la família havien de dur-lo, sota amenaça que, en cas de no fer-ho, els desheretaria. No sé quina fóra l'herència, però, a mi, encara em tocà aquesta tradició.*

Una vegada vistes totes les fotos i tancat l'àlbum, vaig animar-la perquè m'expliqués com havia estat la seva vida. Em va mirar somrient i, sense fer-se pregar, començà així:

■ ■ *Vaig néixer el 1933 sent la gran de sis germans, tres nois (dos bessons) i dues noies. Com que a la mare no li agradà el nom que m'havien posat, amb el beneplàcit del pare l'escurçà i m'anomenaren "Teo".*

A casa sempre hi va haver molta harmonia, potser perquè els pares s'estimaren molt i sempre prenién les decisions conjuntament sense fer escarafalls.

El pare es dedicava a mantenir el poble net i a fer hort al solar de casa, i, la mare, tenia cura dels fills i de les feines de la llar que, amb sis fills no era poca cosa (llavors no hi havia fregadores ni rentadores). També es cuidava de les gallines, dels conills i d'un garrí que, després d'engreixar-lo durant l'any, en arribar els volts de Nadal el mataven.

Era un dia que es reunia la família per ajudar amb la matança i, en acabar tot el tràfec, es feia un esmorzar-dinar consistent amb parts del porc rostides damunt brases que els grans acompanyaven amb vi begut en porró. Era una jornada carregada de joia.

¿Com va ser la teva **infantesa i adolescència**?

.. *Vaig anar a l'escola del poble on el mestre ensenyava cultura general, i, dos dies per setmana, el capellà, que exercia al poble, explicava Història Sagrada i ens feia aprendre, de memòria, el catecisme i oracions que, algunes, encara recordo.*

Va ser un temps amb moltes restriccions degut a la guerra i la postguerra, però, vaig ser molt feliç. Una felicitat que acabà a tretze anys amb la mort de la mare doncs vaig haver d'assumir el paper de mestressa de casa i, alhora, fer de mare dels meus germans.

El pare ofegava la pena d'haver perdut la mare amb una botella de vi darrere l'altra i, amb poques ganes de treballar, el resultat fou que hagué de fer mans i mànigues per a què la família tirés endavant. En quant els meus germans, no trigaren gaire a adonar-se de la situació i no m'ocasionaren cap problema.

I la teva **joventut** ¿Com va ser?

.. *Cuidant del pare i dels meus germans. Tret d'alguna festa major al poble que aprofitava per anar a l'envelat i ballar, no vaig tenir ocasions ni temps per gaudir de res més.*

La vida em decantà a poc a poc, a acceptar la rutina i la conformitat i no vaig sentir-me capaç de trencar amb ella. No sé en quin moment va començar la resignació i per què, però sé, que vaig haver de privar-me de moltes coses que, segurament m'haguessin fet feliç.

¿Què en penses de la joventut i de les parelles d'ara?

.. *Són altres temps i no m'atreveixo a fer un judici, però de la manera com van les coses ho tindran difícil per tirar endavant. Pel que fa a les parelles, no es pot generalitzar, cadascuna és un món.*

En el meu temps la dona havia d'estar sotmesa a l'home aguantant tot el que s'esqueia fins a morir. Era un món, fet pels i per als homes, on predominava l'orgull, l'egoisme i la prepotència per part d'ells, i la covardia, la submissió i la resignació per part d'elles.

Encara existeix aquesta situació en dones que, segueixen al costat de l'home per motius econòmics, però que, amb medis, marxarien del costat de qui només les utilitza.

¿Em vols dir per què han de passar pel calvari de viure amb una persona que s'ha deixat d'estimar o que ja no t'estima? ¿No és més assenyat iniciar una nova vida amb llibertat, sense culpabilitats i sense retrets? Conec persones que s'han separat físicament perquè entre elles s'havia acabat l'amor i el sexe, però, ha quedat un gran respecte, una bona amistat i, cadascuna per separat, és feliç.

¿Què en penses de la **política i dels polítics**?

.. *Els meus pares havien estat republicans, però, només dins de casa. Es vivia sota la bombolla del règim franquista que havia prohibit fer cap demostració que no fos a favor del dictador i de la Falange, sota pena de ser afusellat.*

En quant la política, m'interessa el just per estar el dia, i, pel que fa als polítics, malgrat que, alguns se senten patriotes i tenen bones intencions, la resta, em fa la sensació que "Poderoso caballero es don dinero". Que els mou més l'afany de diners, de poder i de prestigi que resoldre les veritables necessitats i problemes del país com: l'ensenyança, la sanitat, el treball, les pensions... deixen anar utopies per engrescar la gent perquè els votin sabent que, a l'hora de la veritat, no podran dur a terme el que han promès.

Per sort, la gent no es deixa enganyar amb paraules, i menys, quan aquestes són ignominioses i vexatòries cap als altres. A la fi, amb aquestes maneres, només demostren la seva manca d'educació i la incompetència per assolir el càrrec al qual desitgen arribar.

¿I de **l'homosexualitat** què en penses?

.. Mai he desqualificat ni jutjat una persona per ser homosexual, és més, tinc amics que ho són. Sempre he pensat que ser-ho, és una cosa genètica com: ser alt o baix, amb ulls clars o foscos. Idiosincràsies que un no ha pogut escollir. Ara bé, quan veig que es manifesten amb caracteritzacions burlesques, em fan una certa llàstima.

I **l'Església catòlica** ¿Què et sembla?

.. Crec que, amb celeritat, ha començat un declivi. Les religions antigues van durar cadascuna al voltant de milers anys, però, eren temps de molta ignorància. Avui que mitjançant el periodisme d'investigació, Google o Internet se sap que molt del que ens han fet creure eren mites, còpies d'altres religions més antigues que la cristiana, que el comportament de molts que la governaren temps enllà, va ser execrable, i que, en l'actualitat s'ha descobert que (llevat excepcions), hi ha molta pederàstia, sodomia, espoli, malversació de diners per enriquir-se personalment i, manca d'entusiasme per exercir les seves funcions, no és d'estranyar que les esglésies cada vegada estiguin més buides i que la gent es giri d'esquena pensant... "Ja us ho fareu".

I amb **l'amor** ¿Com t'ha anat?

.. No em vaig casar ni tenir fills malgrat que, hi va haver un temps que em vaig sentir estimada i vaig estimar fins al punt que només desitjava que omplís la meua soledat. Era una atracció que ens empenonà a tots dos, però què, per una banda la covardia i per altra potser el destí, ens portà per camins diferents.

Va ser un fet que em proporcionà anys de molta tristor i de moltes llàgrimes que era l'únic que apaivagava aquell dolor que m'oprimia el pit quan pensava com hagués estat de diferent si haguéssim escoltat més el cor i no tant la raó.

Després que cadascú seguí el seu destí ¿no el vas tornar a veure?

.. Sí, passats uns anys en una reunió social. Seguia solter i el seu físic no havia canviat gaire. Com si hagués detectat que algú el mirava es va girar i els nostres ulls es van topar. La seva mirada va ser intensa, cosa que em demostrà que no havia oblidat l'alquímia que hi va haver entre els dos. Per uns moments, vaig tornar a sentir el desig d'escoltar de molt a prop la seva veu, de respirar el seu alè i d'abraçar-lo, però... ni tan sols ens vam saludar. La covardia i el destí ens havia tornat a jugar una mala passada.

¿Com vas quedar després d'aquesta trobada?

.. Per una banda, amb la tranquil·litat de pensar que, per part meua, mai hi va haver un comportament imprudent, agressiu i amb males maneres, i, per l'altre, la tristesa que em produïa pensar que, sense haver-lo buscat, l'amor s'havia presentat produint emocions misterioses, fortes, profundes i irrevocables, contra les quals és molt difícil sortir-ne vencedor.

En el meu cas, després de tanta lluita contra aquestes emocions... vaig perdre la batalla i les ganes de tornar a lluitar.

Entre xarrup i xarrup d'un te fort, però deliciós, vam parlar quasi dues hores de la família, de música, de les tecnologies que estan revolucionant el món i que a nosaltres, se'ns fan una mica costa amunt entendre i posar-les en pràctica, però que, procurem no quedar al marge.

Malgrat que, en algun moment la Sra. Teodorica em demanà que aturés la gravació perquè volia explicar-me intimitats que no calia esbandir, seguirem parlant. Ella tenia necessitat de deixar anar tot el que portava a dins i que no havia confessat mai a ningú.

L'estona va ser molt agradable i el temps va passar molt ràpidament, però, es va fer tard i arribà el moment d'acomiar-nos.

Amb la complicitat per part seva, d'haver dipositat en mi la seva manera de veure el món i del que varen ser els seus sentiments, i, per part meua, haver rebut la seva confiança; ens vàrem abraçar fortament. Va ser el segell d'una estona durant la qual havia nascut una gran amistat.

Una opinió personal

Sembla que ahir era Nadal i ja quasi som a Setmana Santa. La vida passa amb tanta celeritat que no hauríem de deixar escapar, quan es presenta, l'oportunitat d'estimar.

Tots tenim necessitats bàsiques: biològiques, materials, socials, sexuals, espirituals o religioses, que donen sentit a la vida i que varien segons cadascú. Però, per damunt de tot, tenim necessitat d'afecte i d'amor per créixer i desenvolupar-nos correctament com a persones.

L'afecte ens pot portar a conductes com la confiança, l'amistat i tots aquells actes que uneixen la persona amb els altres de manera altruista que ens fa sentir bé interiorment la majoria de vegades. L'amor es un sentiment diferent, omple la nostra vida si és correspost, però, si és un amor que no es pot demostrar ni rebre'l, ha de produir molta angixa, molta tristor i una gran buidesa interior.

La Sra. Teodorica n'és un exemple.

Maria Mercè Usón